

БЛАГОСЛОВЕННА БУДЬ, ШКОЛО!

У Підгаєцькій одинадцятирічці відзначили 120-річчя з часу запровадження освіти і 20-річчя місцевої школи

Минулої суботи у Підгайцях громади населених пунктів сільради урочисто, велелюдно і голосно з духовим оркестром відзначили 120-річчя запровадження освіти на підгаєцьких теренах і 20-ліття нинішньої одинадцятирічки. Саме у 1889 році у селі почало функціонувати однокласне початкове училище, у якому ази знань здобували 29 хлопчиків і 15 дівчаток. Через п'ятнадцять років місцева дітвора уже навчалася у церковно-приходській школі. У 1920 році відкрила двері чотирирічка, у якій один вчитель був на чотири класи і викладав усі предмети. У роки Великої Вітчизняної війни школа у селі була закрита – тоді, як кажуть, було не до навчання.

У післявоєнний час – із 1951 року за два роки школа у Підгайцях із п'ятирічки набула статус семирічної, а з 1962 року – восьмирічної. У 1989 році місцевий колгосп «Правда», який очолював мудрий голова і господарник від Бога Анатолій Харитонюк, збудував у селі ошатну цегляну красуню-десятирічку. Ось така у короткому викладі історія розвитку освітніх закладів.

Душею кожної школи є її учні, вчителі. На урочистості із нагоди двох освітніх ювілеїв спогадами про літа шкільні повсякденні поділилися колишні педагоги Ганна Степанівна Юхимчук і Марія Юхимівна Басараб.

– Підгайці – ворота Млинівського району, тож численні гості найперше були у нашій школі, – розповіла Ганна Степанівна. Не вистачало підручників, зошитів, навчання було у дві зміни, класи освітлювалися газовими лампами, але тут завжди творили педагогічні дива відданих улюблених справі і дітям учителів.

Нинішній керманіч одинадцятирічки Галина Володимирівна Килюшик тепло відгукнулася про всіх, хто причетний до розвою навчального закладу. Особлива шана і вдячність колишньому голові правління колгоспу «Правда» Анатолію Харитонюку, бо за кошти цього господарства зведено школу, а її будівництво – справа рук фахівців Млинівського ПМК-2, якою тоді керував нині покійний Олександр Володимирович Лісевич. До речі, шкільне обладнання теж закуплялося за кошти «Правди».

Цікаву і безцінну реліквію незадовго до ювілею в одинадцятирічку передав Валентин Гордіук – похвальну грамоту однокласного народного училища прадідуся Ореста Гордіюка, родина якого завжди прагнула долучитися до високої освіти.

Сатиснений неповторною історичною ауурою документ відтепер зберігається у шкільному музеї і про нього із непогамованою гордістю інформувала директор школи. А ще Галина Володимирівна зачитала вітальні телеграми від колишніх підгаєцьких педагогів Василя Петренка та академіка, протоєрея Олександра Кислашка, у яких крізь слова пульсує неприхована ностальгія за підгаєцькими теренами і людьми.

Галина Килюшик висловила щире вдячність усім, хто підтримує і допомагає одинадцятирічці: районній владі, відділу освіти райдержадміністрації, сільському голові Жанні Голоюх, настоятелю храму Івана Богослова Володимирі Левандовському, який дбає про духовне життя дітей і місцевого люду. А керівник ПСП «Правда» Володимир Мельничук гідно продовжив благодійну справу Анатолія Харитонюка: скажімо, «вихід» в Інтернет, медіаапаратура та інші більші і менші добродіні справи відбувалися за кошти місцевого господарства. І на ювілейну урочистість Володимир Михайлович подарував навчальному закладу підсилювач, мікрофони та іншу апаратуру, необхідну у навчально-виховному процесі.

Згодом слово взяли випускники 50-90-х років ХХ століття. Низку цікавих спогадів зі шкільного дитинства і юності оприлюднила кавалер ордена «Знак пошани» зоотехнік Лідія Іванівна Голоюх. Зал під час її розповіді наче пірнув у глибину історичних миттєвостей.

– Дві події найбільше мені закарбувалися у пам'яті, – схвилювано розповіла Лідія Іванівна. – Перша: 5 березня 1953 року – день смерті Йосипа Сталіна. Упродовж тижня лунала траурна музика, дівчата плакали, а хлопці... сміялися. Друга, коли колгоспний їздовий Іван Веремчук, накривши рядном майбутніх комсомолок, возив їх у райцентр для вступу в члени ВЛКСМ. На зворотньому шляху уже в статусі комсомолок, але знову ж під рядном, дівчата повернулися в село. Часи тоді були тривожні, тож мама пані Лідії, яка не схвально вала вибору дочки, тиждень з нею не розмовляла. Звісно, згодом серце неньки відтануло...

У спогадах Марії Антонівни Губиш домінували спогади про славного вчителя Козіцького, імені якого добре і не запам'ятала, а ось його «прошу вчитися» ніколи не забудеться. А ще затепліло на її серці, коли занурилася пам'яттю у дні, як в село прибули переселенці зі Словаччини. Словачські хлопці

і дівчата навчалися разом з українцями, але молодшими на 3-4 роки. Однак у науці були старанні, за 2-3 місяці опанували українську мову, натомість підгайчани свій лексикон поповнили словацькими висловами...

Вітали педагогів і сільську громаду колишній сільський голова із 20-річним стажем роботи в органах місцевого самоврядування Дмитро Розмислович, викладач Рівненського державного гуманітарного університету Олександр Сташук, військовий лікар Василь Савич, а також Наталія Польська, Ярослава Кирич, Ярина Янгієва. Заступник голови райдержадміністрації Світлана Гасяк передала підгаєцькій громаді сердечні привітання від керівників району – голови районної ради Валерія Шинкара і голови райдержадміністрації Володимира Кислюка. До побажань на адресу учнів і педагогів Світлана Анатолівна додала документи на сучасний плазмовий телевізор, який районна рада, райдержадміністрація та відділ освіти РДА подарували одинадцятирічці, а директору школи Галині Килюшик вручила Почесну грамоту районної ради та райдержадміністрації. Начальник відділу освіти Тамара Доманська грамотами відзначила завуча школи Мирославу Кулініч, вчителя української мови та літератури Віру Грушицьку. Настоятель місцевого храму отець Володимир подарував ікону Святого Миколая. Цінний презент вручила директору і сільський голова Жанна Голоюх. Ну, як і завжди, з подарунком прийшов керівник ПСП «Правда» Володимир Мельничук. До речі, за словами Володимира Михайловича, «підприємство тримається на випускниках школи».

Хвилювалися того дня і школярі, особливо ведучі і шкільні митці, які представили на суд глядачів пісенно-декламаторський вишкіл, а заодно і плоди праці своїх педагогів. Бурхливі аплодисменти – найвища оцінка їх досягнень...

У нашому районі чимало навчальних закладів, які можна представляти на виставку досягнень освітян найвищого рівня. Впевнений, що Підгаєцька одинадцятирічка у цій виставці була б у числі переможців. Побувайте у школі, загляньте у класи і кабінети, вдихніть ароматів її чарівного доквілля, поспілкуйтеся з інтелектуалами-педагогами, учнями-розумниками і переконаєтесь у правильності такого твердження...

Віталій ТАРАСЮК.